

Princezny a zvířátka Perla přání

Paula Harrisonová

Princezny
a zvířátka
Perla přání

Paula Harrisonová

CPress
Brno
2018

Princezny a zvířátka:

Perla přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Paula Harrisonová

Princezny a zvířátka:

Perla přání – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

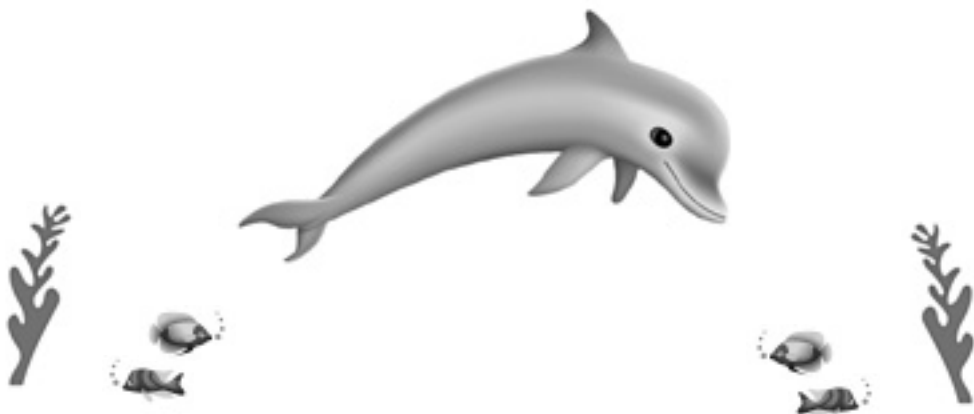
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Princezny a zvířátka Perla přání

Princezna Klarabela se kousla do rtu.
Nebe prořízl klikatý blesk a nad dunami
zaburácel hrom. Na ostrově zuřila bouře
a delfín byl někde v širém moři
a snažil se přežít.

Jamesovi s díky za porozumění...

Kapitola 1 *Ostrov* *Ampali*

Princezna Klarabela nasypala poslední drobečky od snídaně pestře zbarveným ptákům, kteří se slétli na verandu.

Na dřevěné zábradlí se usadil malý modrý papoušek a prohlížel si ji koráلكovými očima.

„Dej si taky, nebo na tebe nic nezbyde,“ zasmála se Klarabela a papoušek seskočil na podlahu, aby sezobal zbytky meruňkového chlebičku, jako by rozuměl, co mu řekla.

Klarabela si naposled usrkla broskvové šťávy a sešla z verandy bělostného paláce na trávník, který se táhl dolů až k průzračnému tyrkysovému oceánu.

Zlaté vlasy za ní povlávaly v mořském vánku, ve sluneční záři se jí na prstě třpytil safírový prsten.

Tady na tropickém ostrově Ampali pobývala moc ráda. Bylo tu mnohem tepleji než u ní doma, v království Winterie, kde zemi po většinu roku pokrýval sníh.

Malý modrý papoušek se jí něžně usadil na rameni.

„Už jsi po snídani?“ zeptala se ho Klarabela. Papoušek vesele zaskřehotal.

Klarabela se zasmála a obrátila zrak zpátky k oceánu. V dálce právě řada menších lodí se

sněhobílými plachtami cvičila na Královskou regatu, která se měla odehrát pozítří.

Byl to závod plachetnic, kterého se mělo zúčastnit všech dvacet královských rodin z celého světa. Klarabela věděla, že její otec, král Winterie, se právě chystá vyrazit dolů do přístavu, aby se podíval, jak se daří jeho posádce.

Za princeznou se ozvaly rychlé kroky. Z bělostného paláce se smíchem vyběhly tři princezničky. Lehké letní šaty kolem nich vlály, jako by se vznášely.

Princezna Emilka měla rudé vlasy a rubínový prsten, Džaminta měla hladkou tmavou kštici a prsten se smaragdem a Lulu měla vlnité černé kadeře a prsten zdobený žlutým topazem.

Když je Klarabela spatřila, zaradovala se. Seznámily se na jaře na Mistberském gala plese.

Společně dokázaly zachránit jeleny z Mistberského lesa a staly se z nich velké kamarádky. Na cestě na ostrov Ampali bylo nejlepší právě to, že se mohly zase všechny setkat.

„Utíkej, Klarabelo, utíkej!“ volala Lulu se zářícíma očima.

Malý modrý papoušek zaskřehotal a vyplašeně odletěl z Klarabelina ramene.

Emilka popadla Klarabelu za ruku a už ji táhla za řádku palem, které lemovaly okraj zahrady.

„Co se děje?“ Klarabela popadala dech.

Emilka si zakryla pusou, aby nebyl slyšet její smích, rudé kudrlinky jí neposedně poskakovaly po tvářích.

„Snažíme se utéct princi Samuelovi,“ vysvětlila Džaminta. „Královna Trudy rozhodla, že bychom na Královskou regatu měly uplést

obaly na čajníky, a tak ho poslala, aby nás našel a přivedl zpátky dovnitř.“

„Obaly na čajníky?“ opáčila Klarabela užasle. „A neměly jsme náhodou vyrábět květinové girlandy?“

„Myslím, že královna Trudy jen dělá všechno pro to, abychom se moc dobře ne bavily,“ zašeptala Emilka. „Květinové girlandy mi nevadí, protože budou na stanech vypadat nádherně, ale k pletení těch věcí na čajníky mě nic na světě nedonutí.“

„Vsadím se, že by byla nejradši, kdybychom celý den proseděly. To by totiž princezny podle ní měly dělat,“ dodala Lulu.

„Pssst! Tamhle jde Samuel,“ sykla Džaminta. „Holky, vzpomeňte si na náš nindžovský výcvik.“

Všechny čtyři princezny se příkrčily. Klarabela si v duchu procházela nindžovské triky. Splynout s okolím. S každým pohybem počkat na ten správný okamžik. Princezny se na jaře naučily několik nindžovských kousků, ale ještě neuměly zdaleka všechno.

Z verandy teď sestoupil hubený kluk se vzdorovitou pusou. „Vůbec nikde je nevidím, matko,“ zavolal hlasitě do paláce. „Nevím, kam se poděly.“

Nato se potutelně rozhlédl a vytáhl z kapsy kousek papíru. Rozbalil ho a podržel si ho proti slunci. I z dálky vypadal papír staře a měl roztřepené okraje.

Malý modrý papoušek s hlasitým šelestem peří a listí přistál na palmě přímo Klarabele nad hlavou a z výšky si ji prohlížel.

„Copak papoušci vůbec neznají nindžovské triky?“ zašeptala Emilka a Klarabela se tomu musela zasmát.

Princ Samuel vrátil papír zpátky do kapsy a zkoumavě se zadíval jejich směrem.

Princezny strnuly, když se chlapec vydal blíž a nakukoval za červeně rozkvetlé keře. Každou chvíli musel narazit na stezku, která vedla k jejich skrýši.

„Musíme se dostat k zahradní brance,“ zamumlala Klarabela.

Ostatní dívky přikývly. Pomalými, tichounkými krůčky se vydaly mezi palmy a dolů ze svahu k okraji zahrady. Jakmile se k nim princ Samuel otočil zády, otevřely branku a proklouzly ven. Před nimi ležely zvlněné písečné duny a dál už jen rozlehlý modrý oceán.

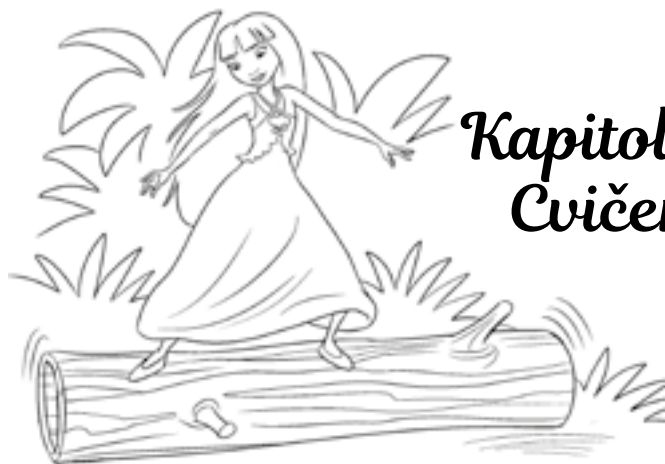
Klarabela za sebou tiše zaklapla branku a ohlédla se. Samuel právě obcházel palmy v místech, kde se schovávaly. Byl sehnutý a nahlížel do křoví.

Náhle se ze špičky stromu snesl malý modrý papoušek, hlasitě zavřískal Samuelovi do ucha a zase odletěl.

Princ Samuel se popadl za hlavu a vyrazil k paláci, jako by ho honil obří netvor.

„Zdá se, že ten papoušek přece jen nějaké nindžovské triky zná,“ poznamenala Klarabela a čtyři kamarádky cestou přes písečné duny naplnily mořský vánek smíchem.

Kapitola 2 Cvičení

Princezny utíkaly po pobřeží a od nohou jim odlétaly spršky písku.

Za zády měly ostrovní přístav s dlouhými řadami rybářských člunů a královských plachetnic. Před nimi se rozprostíraly míle a míle zlatavé pláže.

„Stejně se mi nechce věřit, že prince Samuela tak vylekal malý papoušek,“ hihňala se Lulu.

„Nevypadá, že by měl kdovíjak rád zvířata,“ odpověděla Klarabela.

„Nemůžeme Samuelovi a královně Trudy utíkat donekonečna,“ prohodila Džaminta. „Ale teď bych se zpátky nevracela.“

„Já vím, co uděláme,“ navrhla Emilka a rozběhla se. „Za mnou!“

Emilka je vedla dál od oceánu, vzhůru okolo bílého paláce směrem k deštnému lesu. Zastavily až na lesní mýtině, kde je obklopilo švitoření ptáků a roztodivného hmyzu.

Emilka chvíli pátrala po zemi, až pod kmenem jednoho ze stromů našla dlouhou smyčku lana. „Alenka mi dala provaz na cvičení, a tak

jsem ho schovala sem. Říkala, že jestli to se zachraňováním zvířat myslíme vážně, musíme pracovat na svých dovednostech.“

Alenka byla Emilčina služebná a Emilka jí zcela důvěřovala. Na jaře, když zachraňovaly jeleny, jim Alenka pomáhala.

„Provaz, to je výborný nápad,“ zvolala Lulu. „Můžeme na něm zkusit další nindžovské manévry a tak.“

„Myslíš, že bychom se měly naučit šplhat po stromech a dělat přemety? Jako na těch obrázcích, které kreslíš do svých dopisů?“ zeptala se Klarabela.

Lulu přikývla. „Doma hodně cvičím akrobacii. Musíme být připravené na všechno. Jednoho dne se může stát, že bude potřeba za-

chránit nějaké zvíře z vrcholku strmého útesu nebo z hluboké jámy.“

Klarabela potlačila třes. Když zachránily mistberské jeleny, princezny si navzájem slíbily, že budou vždy pomáhat zvířátkům v nouzi, ať to bude sebevíc nebezpečné. Klarabele však velké výšky nikdy nedělaly příliš dobře. Ale jak by to teď mohla přiznat, když se zdálo, že jejím kamarádkám výšky vůbec nevadí?

Celé týdny si psaly dopisy, v nichž probíraly, co všechno je třeba se naučit, aby mohly co nejlépe zachraňovat zvířátka.

Mezitím byly všechny princezny doma: Klarabela v chladné zemi Winterie, Emilka v listnatém království Middingland, Lulu v horké

pouštní zemi Undala a Džaminta v království Onika u Stříbrné řeky.

Byly tedy každá v jiném koutě světa, ale všechny si přály zůstat s ostatními v kontaktu. A proto si téměř denně psaly dopisy.

„Tahle větev bude dost silná.“ Lulu vyšplhala na strom a pevně uvázala lano k tlusté větvi. „Kdo chce jít první?“

„Ty!“ připomněla jí Emilka. „Tak do toho. Ukaž nám, co dovedeš.“

Lulu se zazubila a popadla lano. Začala se houpat vysoko na větvi, mávala přitom nohama dopředu a dozadu. S posledním zhoupnutím se pustila, udělala ve vzduchu přemet a lehce přistála na měkké lesní zemi.

Po ní vylezla nahoru Džaminta a podařilo se jí několikrát pěkně zhoupnout. Vystřídala

ji Emilka, která se pevně chytila lana a bezpečně přistála na zemi.

„Přemet ještě neumím,“ řekla Emilka bez dechu. „Ale s trochou cvičení to možná dokážu. Jsi připravená, Klarabelo?“

Klarabela zvolna vyšplhala na větev a chytila se provazu. V břiše cítila silné mravenčení. Země byla tak daleko, ale ona to musela dokázat. Všechny ostatní princezny to taky dokázaly.

„Do toho, Klarabelo!“ povzbuzovala ji nahlas Lulu.

Klarabela se zhluboka nadechla a zhoupla se na laně. Země se pod ní hrozivě kolébala. Klarabela se ještě chvíli houpala a pak seskočila na zem, kde se nedůstojně rozplácla.

Emilka jí pomohla vstát. „Jsi v pořádku?“